

[Holstein.]

er overvældende, og skønt Departementschefen har underskrevet 5 Skrivelser om den paagældende Sag. Det gøres til Kontorchefens Fejl, at Departementschefen ikke ved Skygge af Besked i en saadan Sag. Det skal være Departementschefens underordnede, Kontorchefens Pligt at give Departementschefen alt ind med Skeer som en hjælpeløs Baby, der endnu ikke er vaagnet til selvstændig Bevidsthed. Det skulde derimod ikke være Departementschefens Embedspligt at sige til sin underordnede blot een af de fem Gange, Departementschefen skriver under: Maa jeg se denne Sags Akter, jeg vil vide fuld Besked i en saa betydelig og egenartet Sag, baade om dens Behandling og om, hvorvidt Pengene bliver anbragt forsvarligt. Det havde været nok, at Pengene havde været anbragt i Banken paa Kontokurant eller mod dobbelt Underskrift til Hævning, denne elementære Sikringsforanstaltning, som en Gods-ejer eller erhvervsdrivende altid træffer overfor sin Kasserer og underordnede, hvor det drejer sig om Penge, som kommer ind og gaar ud og sættes i Banken — saa vilde der have været fornøden Sikkerhed for Pengenes Tilstedeværelse.

Det er ufatteligt, at Rigsadvokaten vil og tør være et saa horribelt og uværdigt Standpunkt bekendt som det, han her prøver at føre i Marken. *Men denne grove Embedsforsømmelse angiver Rigsadvokaten overhovedet ikke, end ikke som en af de saakaldte Fejl, der kan bebrejdes Departementschefen.* Derimod anfører Rigsadvokaten, at Kontorchef Krogh maa anses for at have begaaet en Fejl ved ikke at meddele Departementschefen Fremkomsten af Erstatningsbeløbet den 6. April 1926, og det skønt Departementschefen i Oktober 1925 har skrevet under paa en Skrivelse netop angaaende Opgørelsen af Erstatningen for Dampskibet „Cyrus“, hvorefter han derpaa i Maj 1926 underskriver en Skrivelse til Krigsforsikringen om, hvor meget der tilkommer Instituttet af det positivt anførte Beløb paa 517 500 Kr., samt om, at Beløbet henstaar paa Bankkonto paa Ministeriets Navn. Men Rigsadvokaten er dog saa forsigtig og hensynsfuld at tilføje, at Kontorchefen med nogen Grund kunde have forventet, at Departementschefen selv vilde have følt sig foranlediget til at kræve en Redegørelse for denne Sag, forinden han underskrev Ekspeditionen. Altsaa, Kontorchef Krogh har foranlediget, at Departementschefen kom til at begaa en Fejl, men Departementschefen burde selv have for-

anlediget, at Fejlen blev undgaaet — dog summa summarum: Hr. Dalhoff er Baby, og hans underordnede Hr. Krogh er hans Nurse, der begaar en Fejl ved ikke at behandle sin overordnede som Baby. — Der er meget at lære hos Rigsadvokaten og Hr. Dalhoff til fremtidig Vurdering af Begrebet: forsvarlig Administration.

Jeg gaar saa over til Spørgsmaalet om Erstatningen for Dampskibet „Lilian Drost“. Ogsaa hvad den angaar, er Hr. Dalhoff uskyldig, men nu er det ikke Kontorchef Krogh, men Kontorchef Tetens, der er skyldig i Fejlen. Den 28. Januar 1925 indkom Erstatningsbeløbet for „Lilian Drost“, 287 500 Kr. Den 27. Oktober 1925 underskriver Hr. Dalhoff som før nævnt en Skrivelse, hvori der vedrørende Forhandlingerne om Erstatning for Dampskibet „Cyrus“ henvises til en Opgørelse efter lignende Principper som dem, der har været anvendt ved Vurderingen af Dampskibet „Lilian Drost“. Efter Indgangen af Erstatningsbeløbet for „Lilian Drost“, bringer Hr. Tetens i Erfaring, at der er Forhandling i Gang mellem Krigsforsikringens Direktør og Handelsministeriets 2det Kontor, Søfartskontoret, under hvilket Krigsforsikringsinstitutterne oprindeligt havde hørt, medens de kort efter blev overført til 1ste Kontor, dog saaledes, at 2det Kontor, Søfartskontoret, stadig bevarede Forbindelse med Krigsforsikringsinstitutterne ved Behandlingen af Erstatningssager for uberettiget Sænkning af danske Skibe. Kontorchef Tetens blev, efter at have modtaget nævnte Oplysning, klar over, at det rimeligste og fornuftigste vilde være atter helt at tilbageføre de Krigsforsikringsinstitutterne vedrørende Sager til 2det Kontor, hvilket derpaa ogsaa skete.

Kontorchef Tetens mener, at Referat angaaende disse Sagers Overførelse fra 1ste til 2det Kontor har været forelagt Departementschefen, men er blevet overset af ham paa Grund af hans Bortrejse i Foraaret 1925 og hans senere Optagethed af Forligsforhandling vedrørende den truende Lockout. Hr. Dalhoff har ingen Erindring herom, ej heller om, at han er blevet bekendt med Fremkomsten af dette Erstatningsbeløb for et sænket Dampskib. Ubevist Paastand staar mod ubevist Paastand. Det sikre er, at en saadan Meddelelse til Departementschefen om disse Sagers fuldstændige Overførelse til 2det Kontor ikke vilde have været nogen som helst Garanti for Pengenes Tilstedeværelse, eftersom Departementschefen ikke føler sig og efter Rigsadvokatens Anskuelse heller ikke er forpligtet til af egen